

Кафеджията поправи счупенитѣ прозорци и сложи нова фирма:

КАФЕНЕ ЗОЗО

Янко не можа да изтърпи да гледа насреща това омразно име. На другия день още той нае новѣ дюкянѣ на друга улица, плати по-скѣпѣ наемѣ, но се премѣсти тамѣ да работи. Работѣше самѣ. Защото чирацитѣ и калфитѣ му, подкупени и подучени отѣ другитѣ обушари, го напуснаха... А бѣше предѣ Великденѣ. Янко имаше тогазѣ най-много порѣчки и се чудѣше какѣ да изработи всички обуша. Това го отчайваше много. А неговитѣ врагове потриваха радостно рѣце.

Една сутринѣ, когато Янко отиваше къмѣ дюкяна, той видѣ по всички врати и капаци на всички дюкяни, по дѣскитѣ на стоборитѣ, навредѣ, кѣдето имаше парче дѣска или гладѣкъ камѣкъ, навсѣкѣде се бѣлѣеше зловещото име: Зозо... Зозо... Зозо... написано съ тебеширѣ или съ блажни бои.

Дори по директитѣ на всички улични фенери се хилѣше това омразно за Янко име...

Той припна изѣ друга улица... И тамѣ сѣщотото... Изкочи вѣ трета улица, и тамѣ... Цѣлиятѣ градѣ бѣше покритѣ съ това страшно име...

(Продѣлжава вѣ пета книжка)

Александър Спасовѣ

ШЕЙНИЦА

Шейнице моя мила,
шейнице лекокрила,
о, колко азѣ обичамѣ
съсѣ тебе вѣнѣ да тичамѣ!

Да тичамѣ до насита
презѣ зима мразовита.
Студѣтъ не ме възпирѣ,
сърдцето ми примирѣ
отѣ викове и пѣсни
по тѣзѣ пѣрзалки тѣзи!...
Да литна като птичка
по нашата рѣкичка!

Шейнице, моя златна,
шейнице хвѣрковата,
о, колко азѣ обичамѣ
съсѣ тебе вѣнѣ да тичамѣ

Чичко Данчо

